

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Лапчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я Гаврилюк Світлана</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Мельник Ірина</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія Тодоріко Аліна</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Кравчук Інна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кузьменко Віталій Сірецький Іван</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Паляниця Альона Бендюк Олеся</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Пікула Микола</i>	Політична система Франції	132
<i>Наумчук Артур</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Архипенко Аліна</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Хомич Петро</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Майко Тетяна Байрак Сергій</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Мадерук Христина Кондратюк Марія</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Сверба Людмила Макарук Надія Ралець Андрій</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Сремейчук Іванна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Шимко Ольга Клімчук Тетяна</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Військова доктрина України	150
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165

безліч зразків чесної політики, єдності благородних моральних мотивів і відповідальної політичної діяльності. Для сучасного суспільства потреба в морально орієнтованій політиці є життєво необхідною. Політика не може бути простим засобом підпорядкування суспільства владі, вона покликана бути інструментом гуманізації суспільства. Утверджується розуміння політики як науки і діяльності з метою оптимізації соціальних процесів, забезпечення стабільного громадянського миру, демократизації держави, її соціального спрямування. Це передбачає потребу етичного виміру державної діяльності, моральної експертизи політичних програм, застосування моральних критеріїв для оцінки політики і політиків.

Згідно з Конвенцією про захист людських прав і гідності особистості (березень 1997 р.) «інтереси і благополуччя особистості повинні мати пріоритет стосовно вищих інтересів суспільства». Переорієнтація політики на гуманістичні цілі вимагає зустрічних кроків політики і моралі. Сучасно мислячий політик має враховувати те, що політика може бути ефективною, якщо поєднуватиме в собі орієнтацію на суспільну корисність (політична доцільність) і на забезпечення вільного розвитку особистості (моральність, гуманізм). Політика повинна визначати межі свого втручання в суспільне життя, особливості взаємодії з такими непо-літичними структурами, як громадянське суспільство, сім'я, приватне життя. Адже свобода вибору, невимушеність у діях — основні ознаки моральності людини.

Кирильчук Микола Миколайович
(студент 3 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – ст. викл. **Наумов А.С.**)

ЗАКОН ПРО ВИБОРИ – 2012 В УКРАЇНІ: ТРИ СУПЕРЕЧЛИВІ НОВАЦІЇ

У законопроекті № 9265-1 «Про вибори народних депутатів України», який був зареєстрований в парламенті 10 жовтня, пропонується введення змішаної пропорційно-мажоритарної виборчої системи на майбутніх виборах до Верховної Ради: 225 депутатів обираються за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі, а 225 депутатів обираються за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах.

Історично склалося так, що в Україні існували і мажоритарна, і змішана, і пропорційна система, проте жодна з них не стала ключовою для країни. І хоч немає прямого зв'язку між типом виборчої системи і рівнем дотримання демократичних принципів і виборів, усе ж виборча система здійснює опосередкований вплив на демократичні принципи виборів.

Виборча практика України продемонструвала недоліки кожної з апробованих виборчих систем. Так, застосування мажоритарної виборчої системи призвело до активізації фальсифікацій: продавалися окремі округи, здійснювався підкуп виборців, масштабно застосовувався адміністративний ресурс. За мажоритарної виборчої системи порушувався принцип рівності виборів (через виборчу геометрію, кількаразове голосування за відкріпними посвідченнями тощо). Отже, можна зазначити, що мажоритарна виборча система сприяла порушенню принципу вільних виборів, оскільки в її умовах набагато легше і ефективніше застосовувати тиск, підкупи, фальсифікації.

Щодо пропорційної виборчої системи, то варто зауважити, що вона зменшила рівень фальсифікацій, однак висвітлила інші недоліки: у партійних списках з'являлися некомпетентні особи; гальмувався розвиток малих і середніх партій; відбувалася купівля місць у партійних списках тощо. Крім того, яскраво проявився й інший недолік: закритість списків, гіпертрофований вплив лідерів партій на їх формування, відірваність народних депутатів від своїх виборців – а це реальні передумови для перетворення партій на «вождиські» корпорації закритого типу.

Відповідно пропорційна виборча система порушувала принцип гласності виборів, коли виборці можуть володіти повнотою інформації щодо списку партії, і змушені лише орієнтуватися на організаційне ядро (першу п'ятірку). Також важливим недоліком пропорційної виборчої системи стало порушення нею принципу загальних виборців щодо пасивного виборчого права – потрапляють до списку лише особи, які пов'язані з політичними партіями, інші ж особи не можуть брати участь у виборах. Тому тут частково порушується одне з базових прав громадян вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та місцевого самоврядування.

На думку, М. Ставнійчука, парламент, обраний за пропорційною системою, не відповідає принципам електорального та регіонального представництва. Серед 450 народних депутатів, обраних за результатами позачергових виборів 2007 року, в Києві проживало 61 % від загальної кількості, у той час, коли частка киян у населенні України становить лише близько 6% .

Змішана виборча система застосовується як правило в тих країнах, де йде пошук і встановлення виборчих систем, або намагання досягти компромісу між принципом представництва у парламенті різних політичних сил та стабільності сформованого ними уряду.

Запровадження змішаної виборчої системи має на меті ліквідацію недоліків мажоритарної та пропорційної виборчої системи та поєднання їхніх переваг. Основним же недоліком змішаної виборчої системи вважають складність співпраці між депутатами, обраними за різним принципом.

Таким чином, можна констатувати той факт, що праламентська більшість, приймаючи новий закон про вибори, йде на певний ризик. Основна суть цього ризику полягає в тому, що серед мажоритарників можуть прийти вольові і досить незалежні кандидати, довкола яких можуть сформуватися свої групи впливу. Тому серед більшості є наявне побоювання втрати контролю над парламентом внаслідок допущення до влади незалежних мажоритарників.

Для України найбільш оптимальною була б пропорційна виборча система з багатомандатними виборчими округами із елементами преференцій. Тобто виборець міг би отримати можливість визначати у регіональному виборчому списку партій бажаних для нього кандидатів. Крім того, новий законопроект передбачає встановлення 5-ти відсоткового прохідного бар'єру для партій для подальшого розподілу мандатів в загальнодержавному окрузі. Це є підвищенням цього показника порівняно з 3%, які встановлені діючим законом. Прохідний бар'єр обчислюється відповідно до кількості виборців, які беруть участь у виборах. Причини такого підвищення є незрозумілими. Це ускладнює ситуацію новим політичним силам, які претендували на проходження в парламент.

Ще однією новацією виборчого законодавства стало скасування виборчих блоків як суб'єктів виборчого процесу. Таким чином, партія регіонів остаточно сплутала карти своєму прямому конкуренту – БЮТ. Адже, крім того, що тепер

доведеться ВО «Батьківщина» йти на вибори як самостійній політичній силі, так ще й на своїй, по суті, електоральній території, конкурувати з «Фронтом змін» Арсенія Яценюка та «Свободою» Олега Тягнибока. Але ситуація ускладнилася не лише для БЮТ, якій дослідники Центру Разумкова прогнозують 17 % депутатських крісел.

Враховуючи вищесказане, наймовірніше у Верховну Раду пройдуть Партія регіонів, ВО «Батьківщина». «Батьківщина» скоріше за все отримає «золоту акцію», і якщо їм вдасться утворити коаліцію з депутатами-мажоритарниками, у парламенті створиться солідна противага чинній більшості. Після скасування блоків, Народна партія України (Блок Литвина), НУ-НС не мають шансів пройти до парламенту нового скликання по партійним спискам, а лише за рахунок мажоритарних округів. Мають доволі непогані шанси потрапити до Верховної Ради нові політичні сили - «Удар» В. Кличка, «Фронт змін» А. Яценюка та ВО «Свобода». Щодо «Сильної України», то ця політична сила не буде виконувати роль технічної партії «регіоналів», і ще напередодні виборів приєднається до Партії регіонів.

Шандалюк Тетяна Валеріївна
(студентка 3 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Черній А.Л.)

ТРАНСФОРМАЦІЯ ІНСТИТУТУ ПРЕЗИДЕНТСТВА НА ПОСТРАДЯНСЬКОМУ ПРОСТОРИ: УКРАЇНСЬКИЙ ТА БІЛОРУСЬКИЙ ВАРІАНТИ

Успішна трансформація політичних режимів на пострадянському просторі, процес демократизації та модернізації значною мірою залежать не лише від форми державного правління, але й від особистісних якостей політичних лідерів, керівників держав, їх здатності належним чином взаємодіяти з іншими органами державної влади. Звернення до ідеї застосування посади президента в СРСР, перш за все, було обумовлено кризою радянського федералізму.

Після розпаду СРСР у всіх колишніх його республіках, за винятком Білорусі, до 1994 року, було запроваджено посаду президента. Для переважної більшості країн протягом першого десятиліття їх існування була притаманна президентсько-парламентська форма правління. Лише в Латвії та Естонії було проголошено парламентську, а в Литві парламентсько-президентську модель влади. Однак, незважаючи на це, становлення таких систем правління супроводжувалося боротьбою між виконавчою, на чолі з президентом, і законодавчою гілками влади за розширення своїх конституційних повноважень. У більшості випадків перемога діставалася президентам. Її проявом було прийняття нових конституцій або нових їх редакцій, в яких повноваження президентів значно розширювалися. Так виникали президентські за формою правління держави. На думку деяких політологів, ці країни можна віднести до авторитарних політичних режимів. Першими на початку 1990-х років цього домоглися лідери центральноазіатських держав – Карімов (Узбекистан) і Ніязов (Туркменістан). У Росії це сталося в жовтні 1993 року, коли Єльцин розпустив парламент, який намагався позбавити його влади. Президент Казахстану Назарбаєв встановив авторитарний режим в 1995 року, а білоруський лідер Лукашенко – у 1996 році. На середину і другу

половину 1990-х років припадає формування аналогічних режимів в Азербайджані, Грузії та Вірменії.

Однак, на початку XXI століття в окремих країнах пострадянського простору спостерігається зворотна тенденція – трансформація змішаної системи правління в режим парламентської демократії чи парламентсько-президентської республіки, де законодавчий орган стає вищим державним органом влади чи встановлюється баланс повноважень між парламентом і главою держави.

Проблема трансформації політичної системи України протягом останніх років стала актуальною для суспільства в цілому та органів влади, політичних інститутів зокрема. Необхідним стало удосконалення відносин між гілками влади у напрямі підвищення їх ефективності. Цей процес має більш глибокі наслідки, які вплинуть на відносини між гілками влади, принципи функціонування основних політичних інститутів та продемонструють, наскільки спроможна Україна як держава діяти за демократичними правилами і відповідати європейським стандартам конституційного права.

Згідно з поверненням України до Конституції 1996 року, відбуваються зміни, зокрема Президент став головним вектором напрямку дій виконавчої влади, за таких умов всі кадрові призначення та будь-які дії уряду автоматично підпадають під сферу впливу голови держави. Крім цього президент може скеровувати діяльність уряду не лише указами, а й розпорядженнями. В той же час, якщо раніше президент мав право лише на тимчасове припинення актів Кабінету Міністрів, то на даний час, голова держави має право скасовувати будь-які його акти. При цьому президент не повинен вказувати підстави, на яких він скасовує акти уряду. Крім того у президента з'явилося право ініціювати низку рішень, які вимагатимуть подальшого погодження з виконавчою владою. Зокрема, президента має право: призначати та звільняти голову Фонду державного майна; призначати та звільняти голову Антимонопольного комітету; утворювати, ліквідувати та реорганізувати будь-які органи центральної виконавчої влади; за згодою парламенту Президент отримав право призначати та звільняти голову Держкомітету телебачення та радіомовлення України.

Головні зміни у взаємовідносинах голови держави та парламенту стосуються повноважень Президента розпускати Верховну раду. Зокрема, у президента може бути лише одна підстава для ухвалення рішення про розпуск парламенту - неможливість розпочати пленарні засідання протягом 30 днів однієї чергової сесії. В той же час сама процедура та умови розпуску Ради значно спростилися. Голові державі в разі розпуску парламенту вже не потрібно буде проводити попередні консультації з головою Верховної ради, його заступниками та головами парламентських фракцій. До того ж втратила чинності норма про заборону розпуску Ради в останні шість місяців її повноважень.

Силовий блок та правоохоронні органи знаходяться в повному підпорядкуванні адміністрації Президента. Єдине, що буде нагадувати про попередню Конституцію - це необхідність погодження з парламентом кандидатури Генерального прокурора.

Щодо іншого, то згідно зі Конституцією 1996 року, Віктор Янукович має право без будь-якого погодження: звільняти з посади Генерального прокурора, а також призначати або звільняти голову Служби безпеки. Якщо детальніший погляд на трансформацію інституту президентства в Білорусі, то стає очевидним що вона проходила за зовсім іншим «сценарієм».

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів**

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

A 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011